

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/96/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715010204
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Babjak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6715010204.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Babjaka a zo sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Jána Deáka, o odvolaní obžalovaného C. Q. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/43/2015 z 12.05.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. novembra 2017 jednohlasne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného C. Q. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. Q. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák. (s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.), ktorý spáchal tak, že

napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene sp. zn. 17P/22/2011 zo dňa 21.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.07.2012, bol zaviazaný prispievať na výživu svojho maloletého syna C. Q., nar. XX.XX.XXXX sumou vo výške 50,- Eur vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa R.. Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/X L., si takto určenú výšku vyživovacej povinnosti v D. a na iných miestach riadne a včas neplní, nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, nie je poberateľom dávok v hmotnej núdzi, čím mu za obdobie od mesiaca október 2013 do 12.05.2017, vyjmúc obdobie december 2013 až marec 2014, kedy bol vo výkone väzby, vznikol dlh na výživnom vo výške 1.700,- Eur.

O treste rozhodol okresný súd tak, že

podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 46 Tr. zák. odsudzuje obžalovaného na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému ukladá povinnosť podľa svojich schopností a možností zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Proti obžalovanému bolo vykonané súdne konanie na prvom stupni ako proti ušlému, pretože napriek príkazu na zatknutie Okresného súdu Zvolen z 24.06.2015, tak aj napriek príkazu na dodanie do výkonu trestu na obžalovaného Okresným súdom v Pezinku pod sp. zn. 3T/111/2013, prítomnosť obžalovaného nebolo možné zaistiť.

Pri uznaní viny obžalovaného okresný súd vychádzal ako z v podstate doznania obžalovaného ešte v prípravnom konaní (vypočutý bol dňa 19.11.2014), kedy okrem iného uviedol, že výživné nemohol splniť preto, lebo má existenčné problémy (nebol schopný si nájsť prácu, na úrade práce nie je evidovaný, pretože oficiálne má stále živnosť, ktorú ale nevyužíva atď.), pričom ale svoje konanie ľutuje a výživné mieni uhradiť v plnej výške prostredníctvom splátkového kalendára - tak aj z usvedčujúcej výpovede svedkyne R.. Q. Q. (zo zameškaného výživného obžalovaný neuhradil prakticky nič, s týmto sa nestretáva, nie je s ním v žiadnom kontakte a vôbec netuší, kde je).

S poukazom aj na § 62 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona) mal okresný súd za to, že vina obžalovaného za už označený prečin zanedbania povinnej výživy, spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku, je daná.

Pri ukladaní a výmere trestu okresný súd prihliadol na to, že obžalovanému poľahčuje, že sa k trestnej činnosti doznal a túto oľutoval a priťažuje mu, že už bol za trestnú činnosť v minulosti odsúdený (doposiaľ sa dostal 7-krát do rozporu s Trestným zákonom).

Za primeraný trest pre obžalovaného potom považoval trest odňatia slobody uložený mu na dolnej hranici aplikovanej trestnej sadzby podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. (1 až 5 rokov odňatia slobody), pričom výkon tohto trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, počas ktorej uložil obžalovanému aj povinnosť podľa svojich schopností a možností zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

V mene obžalovaného podal proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote odvolanie ustanovený obhajca obžalovaného a navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Tr. por.

V písomnom odôvodnení odvolania obhajoba argumentovala najmä tým, že: nebolo v silách obžalovaného riadne plniť výživné, nakoľko si nenašiel zamestnanie na území SR a sám mal vážne existenčné problémy; obžalovaný si nikdy nechcel vedome neplniť svoju vyživovaciu povinnosť; z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný mal iný zdroj príjmov, z ktorého by bol schopný plniť si súdom určenú vyživovaciu povinnosť; neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce, pričom dospel k právnomu názoru, že podané odvolanie v mene obžalovaného C. Q. nie je dôvodné a toto treba zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysvetlil, prečo s poukazom aj na § 62 ods. 3 Zákona o rodine dospel k právnomu názoru, že obžalovaný C. Q. najmenej 3 mesiace v období 2 rokov neplnil z nebanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, a tak sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.

Odvolací súd má tiež za to, že primárnou príčinou neplnenia vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného C. Q. na svojho maloletého syna C. Q. (nar. XX.XX.XXXX) bol nezáujem obžalovaného o svojho maloletého syna a nie objektívna nemožnosť plniť stanovené výživné.

S poukazom na to, že v posledných desiatich rokoch sa obžalovaný C. Q. dostal 7-krát do rozporu s Trestným zákonom, pričom v troch prípadoch vykonával aj nepodmienečný trest odňatia slobody, teraz mu uložený trest odňatia slobody, s podmienenečným odkladom jeho výkonu, možno považovať skôr za neprimerane mierny ako primeraný. Keďže však odvolanie nebolo podané v neprospech obžalovaného, zo strany odvolacieho súdu nie je možné do takto uloženého trestu zasahovať.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo odvolanie podané v mene obžalovaného C. Q., domáhajúce sa jeho oslobodenia spod obžaloby, považované za nedôvodné a keďže napadnutý rozsudok okresného súdu je v zásade akceptovateľný, podané odvolanie bolo zamietnuté ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.